

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph. D. ve věci

žalobce: **Ž. – A., spol. s r.o., IČ: X**
sídlem D. 3137/100, X P.
zastoupený advokátkou Mgr. Soňou Bernardovou
sídlem Koliště 55, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2023, č. j. JMK 146362/2023, sp. zn. S-JMK 101373/2023/OK/Kš,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a

potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Magistrátu města Brna, odbor dopravněsprávních činností, ze dne 26. 5. 2023, č. j. ODSČ-64684/23-56 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým správním rozhodnutím bylo rozhodnuto tak, že žalobce jako provozovatel vozidla tovární značky X, registrační značky X, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném vjezdu bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích na pozemní komunikaci v Brně, J. 60/11, podoblast: X J., úsek X dne 14. 7. 2022 v 10:30 hodin. Došlo k porušení povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Řidič vozidla, který nebyl znám, bez povolení vjel do oblasti v působnosti zákazové dopravní značky, čímž došlo k porušení povinnosti vyplývající ze zákazové dopravní značky „Zákaz vjezdu všech motorových vozidel“ (č. B 11) s dodatkovou tabulkou („Mimo vozidla s povolením OD MMB“). Tímto se žalobce dopustil přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč (podle § 125f odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, a dle § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítal, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí omezil jen na stručné konstatování, že žalobce označil osobu řidiče, avšak její totožnost se nepodařilo prokázat. Podle názoru žalobce závěry žalovaného nekorespondují s obsahem správního spisu. Za řidiče vozidla označil pana M. S., vůči němuž však nebylo zahájeno samostatné správní řízení. Byl pouze obeslán v rámci řízení vedeného s provozovatelem vozidla. Žalobce dále uvedl, že správní orgány ignorovaly sdělení pana S., který vyjádřil vůli spolupracovat se správním orgánem prvního stupně. Pan S. zaslal tomuto správnímu orgánu vyjádření, v němž uvedl, že se v době skutku vystřídal v řízení s jinou osobou, která s ním cestu absolvovala. Správní orgán prvního stupně z těchto informací dovodil řetězení řidičů.
4. Žalobce dále namítal, že sdělení pana S., z něhož správní orgán prvního stupně dovodil řetězení řidičů, nebylo v řízení provedeno jako důkaz. Podle názoru žalobce je proto závěr o vině provozovatele vozidla založen na podkladu, který nebyl řádně proveden v důkazním řízení, což činí rozhodnutí nezákonným. Žalobce má za to, že správní orgán prvního stupně uvedené sdělení pana S. zneužil proti němu, a to formálně, bez zohlednění individuálního skutkového stavu věci. Při posuzování věci správní orgán odkázal – a žalovaný jeho argumentaci převzal – na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudky č. j. 8 As 110/2015–46, 2 As 85/2016–33 a 2 As 158/2018–40. Podle žalobce však byla tato judikatura aplikována nesprávně. Žalobce je přesvědčen, že v jeho případě nebyla splněna podmínka podle § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, a to s ohledem na skutečnost, že byla známa

osoba řidiče a tato se správním orgánem komunikovala. Není ani možné uzavřít, že došlo k řetězení řidičů nebo k obstrukčnímu jednání ze strany žalobce či ze strany označeného řidiče. Naopak správní orgán nečinil potřebné kroky k objasnění věci.

5. Správní orgán se podle názoru žalobce nevypořádal se všemi námitkami, které žalobce uplatnil v odvolání. Žalobní námitky totiž žalobce již jednou uváděl, a to ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaný se však s nimi nevypořádal v napadeném rozhodnutí zákonným způsobem, tj. vlastními logickými úvahami a tezemi. Žalovaný namísto takového zákonného postupu pouze obecně konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zákonné. Odůvodnění však není zákonným, když žalovaný neuvádí žádné vlastní teze, jimiž by odvolací námitky vypořádal a namísto toho pouze replikuje teze správního orgánu prvního stupně, aniž by sám vlastní argumentací námitky vypořádal. Proto je podle žalobce napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
6. Závěrem žalobce soudu navrhl, aby zrušil napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný v podaném vyjádření sdělil, že s podanou žalobou nesouhlasí a napadené rozhodnutí považuje za správné. Má za to, že on i správní orgán prvního stupně postupovali zcela v souladu s právní úpravou. Byly učiněny všechny vyžadované kroky k určení osoby pachatele přestupku, když žalobce obeslal. Žalobcem označená osoba se k řízení vozidla nedoznala a sdělila, že nemůže osobu identifikovat. Nebylo tak možné prokázat konkrétní osobu řidiče, který se dopustil přestupku. Jelikož nebylo možné prokázat označené osobě spáchání přestupku, zahájil správní orgán prvního stupně řízení s provozovatelem vozidla. Následně, po vydání příkazu, sdělená osoba označila jinou osobu, která měla vozidlo řídit. S ohledem na časové období, v jehož rámci byl dán prostor ke sdělení osoby řidiče, neshledal žalovaný v jednání správního orgánu prvního stupně žádné pochybení. Prvostupňový správní orgán učinil s ohledem na průběh řízení a ustálenou judikaturu nezbytné kroky ke zjištění osoby řidiče.
8. Žalovaný navrhl zamítnout žalobu pro její nedůvodnost s tím, že napadené rozhodnutí je věcně správné a zákonné.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

9. Žalobce k vyjádření žalovaného v replice uvedl toliko, že postup správního orgánu považuje za rozporný s platnou právní úpravou. Podle jeho názoru nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť žalobce na výzvu správního orgánu řádně reagoval, označil řidiče vozidla a tato osoba projevila ochotu se správním orgánem komunikovat. Žalobce namítal, že správní orgán neučinil všechny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, a přesto pokračoval ve správním řízení pouze s provozovatelem vozidla. Tvrzenou časovou prodlevu přičítá žalobce nečinnosti a laxnímu přístupu správního orgánu. K tvrzení žalovaného, že označená osoba se k řízení vozidla nedoznala, žalobce uvedl, že taková skutečnost ze správního spisu nevyplývá. Pan S. se podle žalobce z procesní opatrnosti k řízení vozidla doznal a zároveň označil osobu, s níž se v řízení vozidla vystřídal. Žalobce nerozumí postupu

správního orgánu, který i přes sdělení osoby řidiče ne zahájil s touto osobou řízení. Dále rozporoval tvrzení žalovaného v tom, že postupoval v souladu s ustálenou judikaturou. Výslovně uvedl, že takto tvrzenou „ustálenou judikaturu“ považuje za nepřiléhavou, neboť skutkový stav v citovaných rozhodnutích je zcela odlišný od projednávané věci. Žalobce opakovaně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015–46, v němž je podle jeho názoru jasně rozlišeno mezi obstrukčním jednáním a jednáním, které zjevně nezneužívá právo. V daném případě se podle žalobce nejednalo o obstrukční jednání, neboť jak on, tak označená osoba po celou dobu řízení spolupracovali, případně byli ochotni spolupracovat. Z výše uvedených důvodů proto žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné.

V. Jednání u krajského soudu

10. Krajský soud k projednání věci nařídil ústní jednání na den 24. 10. 2025, kterého se zúčastnila zástupkyně žalobce i zástupce žalovaného. Žalobce se z jednání omluvil. Soud během jednání zrekapituloval dosavadní průběh soudního a správního řízení, přitom vycházel ze soudního a správního spisu tak, jak byly v této věci vedeny. Žalobce (prostřednictvím zástupkyně) i žalovaný setrvali na své dosavadní argumentaci. Zástupce žalobce v tomto ohledu odkázal i na obsah žaloby a repliky. Jelikož nebyly vzneseny v průběhu jednání žádné nové důkazní návrhy, dokazování soud neprováděl. Dle recentní judikatury správních soudů se dokazování neprovádí listinami, jež tvoří součást správního spisu. Po přednesu konečných návrhů ze strany zástupkyně žalobce i zástupce žalovaného soud po přerušení jednání vyhlásil rozsudek v této věci.

VI. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející řízení a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, a to podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 a 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), a dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
12. Na úvod soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
13. Soud ještě dodává, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že správní orgán (jakož i správní soud) je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, neboť jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „(...) přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle

povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek.“ K tomu také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.6.2017, č.j. 7 Ads 74/2017 – 31, dle něhož „není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).“

14. Soud se přednostně zabýval námitkou vad napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně namítla podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s., konkrétně pro nepřezkoumatelnost a proto, že závěr správních orgánů o řetězení řidičů je v rozporu se spisy a postupem při jeho zjišťování byly porušeny normy důkazního práva takovým způsobem, že to má za následek nezákonné rozhodnutí ve věci.
15. Této povinnosti však správní orgány v projednávané věci dostály. Soud z napadeného rozhodnutí ověřil, že se žalovaný žalobcem tvrzeným neprovedením navržených důkazů a jeho tvrzeními vypořádal. Stejně tak se správní orgán prvního stupně zabýval tvrzením žalobce uváděným v odporu proti příkazu. Nelze tak žalobci přisvědčit, že by se s jeho argumentací žalovaný „nijak nevypořádal“. Na námitky uplatněné v odvolání žalovaný výslovně reagoval (strana 2 až 3 napadeného rozhodnutí). Žalobce může argumentaci žalovaného rozporovat či zpochybňovat její správnost; pokud však tvrdí, že argumentace obsažená v odvolání nebyla vůbec vypořádána, nemůže mu soud přisvědčit (žalovaný ve shodě s prvostupňovým správním orgánem postavil proti tvrzením žalobce svoji argumentaci). Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí tak není důvodná.
16. Není důvodná ani námitka vad řízení pro rozpor s obsahem spisu dle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., k níž žalobce uvedl, že ačkoliv označil za řidiče vozidla M. S., nebylo s ním zahájeno správní řízení. Soud takový rozpor s obsahem správního spisu neshledal, postup správního orgánu naopak plně odpovídá tomu, jak byl zachycen ve správním spise, a správní řízení se shora označeným řidičem nemohlo být zahájeno ze zákonného důvodu (k činu se nedoznal). Postup prvostupňového správního orgánu a jeho soulad se zákonem bude rozebrán v dalším výkladu.
17. Podle § 125f odstavec 1 zákona o silničním provozu se dopustí provozovatel vozidla přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
18. Podle § 125f odstavec 2 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla za přestupek podle odstavce 1 odpovídá, pokud a) bylo porušení pravidel zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona, a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.
19. Podle § 125f odstavec 3 zákona o silničním provozu k odpovědnosti osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění.

20. Podle § 125f odstavec 5 zákona o silničním provozu obecni úřad s rozšířenou působností projedná přestupek podle odstavce 1, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
21. Podle § 125g odstavec 1 zákona o silničním provozu je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za přestupek podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích.
22. Podle § 125h odstavec 1 zákona o silničním provozu obecni úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení částky, pokud a) jež jsou splněny podmínky podle § 125f odstavec 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku, a c) porušení je možné projednat uložení pokuty příkazem na místě.
23. Podle § 125h odstavec 3 zákona o silničním provozu je určená částka splatná do 30 dnů ode dne doručení výzvy podle odstavce 1.
24. Podle § 125h odstavec 5 zákona o silničním provozu je-li určená částka uhrazena nejpozději v den splatnosti, obecni úřad obce s rozšířenou působností věc odloží. V opačném případě obecni úřad s rozšířenou působností pokračuje v šetření přestupku.
25. Podle § 125h odstavec 6 zákona o silničním provozu neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecni úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecni úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.
26. Za hlavní žalobní bod s několika podnámitkami označil žalobce tvrzení, že nemůže za přestupek odpovídat, neboť je zde konkrétní řidič, který za přestupek odpovídá, a s nímž nebylo zahájeno správní řízení. Samotný přestupek rozporován nebyl, žalobce netvrdil, že by se skutek nestal.
27. Vzhledem k argumentaci žalobce je třeba stručně shrnout postup prvostupňového správního orgánu na podkladě správního spisu. Dne 3. 8. 2022 zaslala Městská policie Brno správnímu orgánu oznámení podezření ze spáchání tohoto přestupku ze dne 14. 7. 2022. Přílohou byl důkazní materiál k tomuto přestupku. Správní orgán následně vyzval provozovatele vozidla (dle registru silničních vozidel) k úhradě částky 700 Kč anebo ke sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Žalobce předmětnou částku neuhradil a na výzvu reagoval dne 15. 9. 2022 tak, že sdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku: M. S., nar. X, adresa X. Pan S. byl obeslán výzvou k podání vysvětlení. Na tu reagoval dne 27. 10. 2022 tak, že neovládá český jazyk. Byl tedy odeslán výzvou v němčině. Dne 15. 12. 2022 písemně sdělil, že vozidlo neřídil pouze on, nýbrž bylo k dispozici i dalším osobám, a tak docházelo k častému střídání řidičů. Z toho důvodu není možné, aby jmenoval odpovědného

řidiče, který v době spáchání přestupku řídil vozidlo. Na závěr sdělil, že provede rozsáhlejší průzkum, aby vyhověl žádosti. Vzhledem k tomu, že se nepodařilo prokázat spáchání přestupku „sdělenému řidiči“, resp. do 60 dnů od přijetí oznámení nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, prvostupňový správní orgán řízení o přestupku nezahájil a věc dne 13. 2. 2023 odložil. Je zřejmé, že učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 (v novém znění odst. 5) zákona o silničním provozu. Správní orgán následně zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla, když prvním úkonem v řízení bylo dne 22. 3. 2023 vydání příkazu, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla, a který zmocněnec žalobce převzal dne 30. 3. 2023 (zahájeno správní řízení vůči žalobci). Proti příkazu podal žalobce dne 5. 4. 2023 včasný odpor, jímž byl příkaz zrušen a správní orgán pokračoval v řízení s provozovatelem vozidla. Krátce předtím dne 28. 3. 2023 (tedy až po vydání příkazu) doručil pan S. správnímu orgánu podání v němčině, v němž sdělil po vyhodnocení jízdních dokladů, že vozidlo řídil V. B., nar. X, bytem X. Nově sděleného dalšího řidiče již správní orgán výzvou k podání vysvětlení neobesílal, neboť tímto by již docházelo k řetězení řidičů, a současně zohlednil i to, že ve věci již byl vydán příkaz provozovateli vozidla (odeslán 22. 3. 2023 a převzat 30. 3. 2023).

28. Soud se neztotožnil s argumentací žalobce. Řidič vozidla, jímž byl spáchán přestupek, nebyl znám; ze sdělení žalobcem označeného řidiče pana S. vyplynulo, že vozidlo neřídil pouze on, střídal se s jinými řidiči, odpovědného řidiče zatím nemůže jmenovat, musel by udělat rozsáhlejší průzkum. Poskytnutí další lhůty (v daném případě značně neurčité lhůty s nejistým výsledkem) zákon nepředpokládá. Naopak podle § 76 odstavec 1 písmeno l) zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že nezjistí-li správní orgán, aniž řízení zahájí, do 60 dnů od přijetí oznámení o přestupku skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, věc usnesením odloží. To také zcela po právu správní orgán v posuzované věci učinil. Následně, za splnění zákonných podmínek, bylo zahájeno řízení o přestupku s provozovatelem vozidla (žalobcem). Ostatně o v takovém postupu byl předem žalobce uvědoměn ve výzvě ze dne 8. 8. 2022.
29. Rozhodnutí (usnesení) o odložení věci ze dne 13. 2. 2023 je úřední listina, která byla po celou dobu založena ve správním spise, právní zástupce žalobce do něj opakovaně nahlížel. Také z protokolu o provedení dokazování mimo jednání ze dne 10. 5. 2023 plyne, že bylo zástupci žalobce umožněno v plném rozsahu se seznámit se spisovým materiálem. Usnesení o odložení věci se vztahovalo k prvotní výzvě ze dne 8. 8. 2022, kdy byl žalobce vyzván k zaplacení konkrétní částky nebo ke sdělení konkrétního řidiče, jenž vozidlo řídil v době spáchání přestupku. Nelze také dovodit, že by žalobce nebyl s usnesením o odložení věci seznámen (např. rozebrán v příkazu proti němuž žalobce podal odpor), když právě brojí proti tomu, že nebylo zahájeno řízení s konkrétním řidičem a místo toho proběhlo řízení o přestupku s provozovatelem vozidla.
30. Žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění osoby řidiče vozidla – pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 (později odst. 5) zákona o silničním provozu, podle kterého „obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na

pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě“. Žalobkyně principiálně namítala, že řidiče vozidla označila, tato osoba se správním orgánem komunikovala a současně uvedla další osobu, která vozidlo řídila. Správní orgán prvního stupně se však věci podle žalobkyně nezabýval dostatečně, pouze citoval vysvětlení označeného řidiče a formálně konstatoval tzv. řetězení řidičů, aniž by pro takový závěr byly naplněny zákonné a skutkové požadavky.

31. Podle § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu na pozemních komunikacích nesmí provozovatel vozidla svěřit samostatné řízení vozidla osobě, o které nezná údaje potřebné k určení její totožnosti.
32. V projednávaném případě žalobce na výzvu správního orgánu prvního stupně, konkrétně na výzvu provozovateli vozidla, s nímž mělo dojít ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, reagovala tak, že tuto částku neuhradila. V důsledku toho bylo třeba zjistit skutečnosti rozhodné pro určení osoby řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Za tímto účelem správní orgán prvního stupně žalobce vyzval, aby uvedl totožnost řidiče vozidla. Současně ho výslovně poučil o povinnosti uložené zákonem o silničním provozu (§ 10 zákona o silničním provozu), tedy sdělit skutečnosti potřebné k určení totožnosti řidiče vozidla podezřelého z porušení ustanovení tohoto zákona. Správní orgán dále žalobce poučil, že ze zákona činí pouze nezbytné kroky ke zjištění osoby řidiče, a to dotazem u provozovatele vozidla, případně výzvou k podání vysvětlení osobě jako řidiči označené. V případě, že označený řidič prohlásí, že vozidlo v době spáchání přestupku neřídil, nebo označí jinou osobu, správní orgán povolá k odpovědnosti provozovatele vozidla, tedy žalobkyni, v rámci řízení o přestupku.
33. Žalobce na výzvu správního orgánu prvního stupně uvedl pouze identifikační údaje osoby, kterou označil jako řidiče vozidla, jež mělo být použito ke spáchání přestupku: M. S., nar. X., bytem X. Žalobce ani jeho právní zástupce neuvedli žádné další skutečnosti, které by podporovaly tvrzení, že uvedená osoba skutečně vozidlo v době spáchání přestupku řídila. Rovněž nebyly navrženy žádné důkazy k prokázání tohoto tvrzení, například kniha jízd či jiná evidence, z níž by bylo možné dovodit, kdo vozidlo řídil. Žalobce rovněž neuvedl, zda se jedná o osobu, se kterou spolupracuje či spolupracovala, a zda jí za účelem výkonu funkce vozidlo přenechala.
34. Označený řidič M. S. ve svém vyjádření správnímu orgánu ze dne 15. 11. 2022 uvedl: „*Kvůli práci na obchodním projektu v České republice mi bylo v létě 2022 na několik týdnů poskytnuto vozidlo Železářny Annahütte Prostějov pro služební cesty. V průběhu práce na projektu jsem však vozidlo neřídil pouze já, ale bylo k dispozici i dalším osobám pro cesty do České republiky, takže docházelo k neustálému střídání řidičů.*“ Současně uvedl, že není schopen označit odpovědného řidiče, a požádal o poskytnutí dalšího času za účelem jeho zjištění. Následně správní orgán prvního stupně věc přestupku řidiče odložil a vydal příkaz vůči žalobkyni. Příkaz byl žalobci doručen do datové schránky dne 22. 3. 2023, přičemž v předmětu zprávy bylo uvedeno „Příkaz (Železářny – Annahütte, spol. s r.o.)“. Teprve až dne 28. 3. 2023 sdělil přípisem ze dne 23. 3. 2023 pan M. S., tedy den poté, co žalobce z popisu v datové zprávě musel o příkazu vědět, že zjistil, že řidičem vozidla byl pan V. B. Příkaz byl žalobci doručen až dne 30. 3. 2023. V odůvodnění odporu proti příkazu žalobce uvedl, že mu nelze přičítat odpovědnost za spáchání přestupku, neboť správnímu orgánu prvního stupně je pachatel přestupku znám.

35. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce byl o následcích, které nastanou v případě, že nebude možné zahájit řízení o přestupku s osobou jím označenou výslovně poučen. Za popsané situace správní orgán prvního stupně neměl ze sdělení žalobce, které obsahovalo pouze identifikační údaje o řidiči, ani z podaného vysvětlení označeného řidiče dostatek skutečností či indicií k tomu, aby mohl uznat řidiče vinným ze spáchání přestupku spočívajícího v porušení povinnosti vyplývající ze zákazové dopravní značky „Zákaz vjezdu všech motorových vozidel“ s dodatkovou tabulkou, tím, že do oblasti vymezené touto značkou vjel bez povolení. Soud dále poznamenává, že ani provozovatel vozidla, ani označený řidič nejsou v rámci své obhajoby povinni vypovídat pravdu. K prokázání spáchání přestupku řidičem vozidla navíc nepostačuje pouhé doznání, ale musí být k dispozici další důkazy s dostatečnou důkazní silou. Podle § 3 a § 50 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), je správní orgán povinen zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Důkazní břemeno leží na správním orgánu. V této souvislosti soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011–68, podle něhož „v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu z roku 2004)“. Správní orgán má tedy povinnost zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Jedná se o tzv. modifikovanou zásadu materiální pravdy, ze které však nelze *a priori* dovozovat povinnost provádět veškeré důkazy, které byly účastníky řízení navrženy, pakliže nemohou přispět k objasnění stavu věci, popř. nejsou způsobilé důvodně zpochybnit věrohodnost jiných důkazů, které již byly v řízení použity.
36. Pouhé sdělení identifikace řidiče tedy k uznání viny řidiče vozidla nepostačuje. Jak uvedl NSS v rozsudku č. j. 2 As 97/2019-37, bod 23, nelze připustit procesní strategie spočívající ve zneužívání práva, které souvisí s označováním náhodných a nezúčastněných osob jako řidičů vozidel. Judikatura, na kterou pro podporu svého tvrzení žalobce odkazuje je podle názoru soudu na tuto konkrétní situaci nepřiléhavá. Nejedná se o stejné skutkové okolnosti. Nicméně, i z žalobcem označeného soudního rozhodnutí lze dovodit „šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit (...). Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“
37. Podle ustanovení § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností

řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a ne zahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Citované ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek řidiče. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45, kde NSS uvedl *„Nejvyšší správní soud považuje za vhodné úvodem poznamenat, že správní delikt provozovatele vozidla vymezený v § 125f zákona lze chápat jako delikt subsidiární. Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (...). Primárně tedy za spáchaný delikt odpovídá řidič vozidla. Až tehdy, nelze-li skutečného řidiče na základě žádných důkazů či indicií zjistit a vést proti němu přestupkové řízení, nese odpovědnost za delikt provozovatel vozidla.“* Správní orgány se tedy nejdříve musí snažit zjistit totožnost řidiče vozidla s tím, že pokud ji s určitostí nezjistí, mohou vyvodit odpovědnost provozovatele vozidla za přestupek, která spočívá v tom, že provozovatel nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Předmětem soudního přezkumu tedy byl, jak již bylo výše uvedeno, především postup správního orgánu I. stupně v otázce provedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele primárního přestupku, tj. řidiče, jenž vjel do zákazu vjezdu.

38. Soud při posouzení námítky nesplnění podmínek pro zahájení řízení o přestupku se žalobcem ve smyslu § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu, resp. tvrzení o neprovedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku o vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně jeho rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, v němž tento soud mimo jiné uvedl: *„Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale ne zahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45). Přednost odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců*

jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.“

39. „Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla (...). Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku.“
40. Na základě závěrů obsažených ve shora citované judikatuře přistoupil soud k posouzení, zda správní orgán I. stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění řidiče vozidla v době přestupku a byly tak splněny podmínky k odložení věci. V posuzovaném případě je nesporné, že žalobce správnímu orgánu I. stupně sdělil dostatek informací o osobě řidiče, když uvedl jeho jméno, příjmení, rok narození a adresu bydliště. Správní orgán I. stupně v návaznosti na sdělení žalobce vyzval označeného řidiče k podání vysvětlení, neboť k dostatečnému zjištění řidiče vozidla nepostačovalo vycházet pouze z podání vysvětlení provozovatele vozidla. Pan M. S., žalobcem označený řidič, poskytl vysvětlení, avšak k přestupku se nedoznal, a ani neuvedl žádné důkazy, indicie či okolnosti k tomu, aby mohl správní orgán jakkoliv pokračovat ve zjišťování skutečného pachatele přestupku. Pouze sdělil, že se pokusí tyto informace zjistit. Neučinila tak včas, tj. před vydáním příkazu. Informace neposkytl ani žalobce.
41. S ohledem na výše uvedené má soud za to, že správní orgán prvního stupně v posuzovaném případě učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, když obeslal žalobcem označenou osobu k podání vysvětlení. Jak již bylo výše uvedeno, provozovatel vozidla je povinen znát správné a aktuální údaje o řidiči vozidla, kterému osobní automobil k řízení přenechal. Je zcela běžné, že provozovatelé přenechají svá vozidla k užívání zaměstnancům - cizincům (např. vyslaným manažerům nebo zde krátkodobě pracujícím zaměstnancům). Tyto osoby pak zpravidla vozidlo také řídí. Na základě smlouvy je mohou případně svěřit i jiné osobě. V daném případě byla žalobcem označená osoba jako manažer, který se pro něj podílel na projektu. Je jen těžko představitelné, že by žalobce neměl přehled o tom, komu osobní automobil nemalé hodnoty k dočasnému užívání přenechal a kdo jej ve skutečnosti užíval. Žalobce musí řádně vést účetnictví, knihu jízd a další evidence, z nichž mohl zjistit přesné údaje. Za málo pravděpodobné soud pokládá i to, že by žalobce ve lhůtě, která mu byla uložena k označení skutečné osoby řidiče vozidla, nekontaktoval tuto osobu a neprověřil si o tom informace. V případě, že provozovatel vozidla označí nesprávnou osobu, nelze očekávat, že by důsledky z toho plynoucí bylo možné přenášet na správní orgány a požadovat po nich, aby prováděly rozsáhlé pátrání.
42. Skutečnost, že provozovatel vozidla uvedl jméno řidiče, není samo osobě liberačním důvodem. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce jako provozovatel měl a musel znát jméno skutečného řidiče, který v rozhodný den a čas měl vozidlo k dispozici a řídil ho, a tedy mohl přestupek spáchat. Soud má za to, že v případě, že provozovatelem označený řidič sdělí, že vozidlo neřídil, je tvrzení provozovatele o osobě řidiče (pachateli

přestupku) vyvráceno, správní orgán tedy provedl nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a má zahájit řízení o přestupku s provozovatelem vozidla. Správní orgán prvního stupně postupoval správně, v souladu se zákony i judikaturou správních soudů, když odložil věc týkající se přestupku označeného řidiče; neměl za dané situace reálnou možnost usvědčit pachatele přestupku. Žalobce pouhým označením řidiče vozidla bez dalšího na sebe vzal riziko, že řidič odmítne sdělit informace (vypovídat) nebo se nedozná k přestupku a objektivní odpovědnost ponese žalobce.

43. Soud tak námitku žalobce stran nedostatečného zjištění skutkového stavu považuje za nedůvodnou.
44. Podle § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za přestupek podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Řízení o přestupku lze zahájit, pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za přestupek podle § 125f odst. 6. Závěrem soud shrnuje, že žalobce se své objektivní odpovědnosti nezprostil postupem podle § 125f odst. 6 ZSP, ani věrohodně netvrdil a neprokázal do zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, kdo byl řidičem vozidla v době spáchání přestupku. Nesprávně označený řidič se pak v podaném vysvětlení k přestupku nedoznal. Pokud pak po vydání příkazu, směřujícího již proti žalobci ve věci přestupku provozovatele vozidla, dříve označený řidič označil za zřejmě odpovědného z přestupku dalšího řidiče, jednalo se podle soudu již o tzv. řetězení řidičů, které oddaluje rozhodnutí o přestupku a znemožňuje takový přestupek sankcionovat. I pokud by neměl žalobce obstrukční záměr ve svém postupu, jeho kroky rozhodně vedly k prodloužení celého procesu a oddálení rozhodnutí ve věci přestupku. Soud nenašel v postupu správních orgánů namítané vady, napadené rozhodnutí shledal souladné se zákonem. Správní orgány zjistily skutkový stav v souladu se zákonem, zvolily a aplikovaly správně právní předpisy, a vyvodily v souladu se zákonem skutkové i právní závěry, s nimž se soud ztotožnil.

VII. Závěr a náklady řízení

45. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
46. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 24. října 2025

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

